

KANJERS VAN KALIBER

De vrouw uit Lörrach (Duitsland) die onlangs haar ex-partner, zontje en een verpleegkundige neerschoot, was lid van een schietclub. Net als de vrouwelijke leden van de Amsterdamse schietclub Kaliber. Maar hun hobby heeft niets met geweld te maken. Maríó: "Als ik de baan op ga, sta ik in mijn eigen wereld."

TEKST CAROLIEN DIRCKEN FOTO'S ANKE LEUNISSEN

Geen duister hol op een verlaten industrieterrein. Geen troosteloos pand waar op een doordeweekse avond drie mannen op leeftijd hun magazijn leegknallen. Schietclub Kaliber is gevestigd in een oud pakhuis aan een klein grachtje, op een steenworp afstand van het Leidseplein. De bar-krukken worden bezet door een multicultureel gezelschap van verschillende leeftijden. De tapijtjes die over de eikenhouten tafel gedrapeerd zijn geven de ruimte de sfeer van een ouderwetse buurtkroeg. In de ruimte die blauw staat van de rook, versterken de aanwezige schutters dat beeld door iedereen amicaal te begroeten en slap te ouwehoeren in plat Amsterdams. Verrassend in dat beeld zijn de hoge hakken, lange haren en gelakte nagels. Want de schietbanen, vanaf de bar te zien door een groot raam achter in de ruimte, worden bij Kaliber niet alleen betreden door stoere mannen met een passie voor wapens. De Amsterdamse club telt flink wat vrouwelijke leden, die op de baan en aan de bar niet onderdoen voor hun mannelijke clubgenoten. Ze zijn deel van de 'groep vrienden die Kaliber heet', schieten met liefde een patroon in een target en kunnen aan de bar het bruine kroeggevoel hooghouden met gevatte opmerkingen. De vooroordelen en verbaasde blikken komen pas buiten. ►

KANJERS VAN KALIBER

Bond-girl

Daria (35): "Ik fantaseerde altijd dat ik een Bond-girl was. Zo'n sexy type met hoge hakken, jarretels en een wapen. Een tijd had ik ook de droom om beveiliging te worden. Beroemdheden of politici beschermen, dat leek me heel stoer. Maar toen ik ontdekte wat voor broek je daarvoor aan moest, viel het droombeeld toch een beetje in duigen. Toen ben ik gaan schieten bij Kaliber. Twee keer per maand ga ik naar de club, meestal op hoge hakken en in een kort rokje. Zodra ik richt, voel ik me echt die 007-vrouw. Het gevoel van een wapen, de kracht die door je handen gaat en de geur van het kruit, het is allemaal opwindend. Als ik dan ook nog goed schiet, is de kick echt compleet. Hier op de club heb ik de bijnaam Nikita. Dat vind ik grappig, maar buiten de club loop ik er niet mee te koop dat dit mijn hobby is. Nederlandse mannen zijn er niet aan gewend. Een mooie vrouw alleen is al gevaarlijk. Een mooie vrouw die schiet, dat kunnen ze echt niet aan."

Moederlijk type

Carolien (31): "Mijn man vindt het helemaal niet grappig dat ik schiet. In zijn ogen is het eerder triest dan stoer dat ik als vrouw bij een club zit. Hij ziet de pistolen puur als moordwapen, terwijl het schieten voor mij niets met geweld te maken heeft. Het is gewoon een hobby. Mijn man is trouwens niet de enige die negatief reageert. Als ik mensen vertel dat ik lid ben van een schuttersvereniging, merk ik dat ze een ander beeld van me krijgen. Ik ben een moederlijk type, maar veel mensen associëren het schieten met criminaliteit, foute figuren en geweld. Terwijl ik in al die jaren bij Kaliber nog nooit een agressieve sfeer of ruzie heb meegemaakt. Ik kom er juist vooral voor de mensen. Er zijn avonden bij dat ik alleen maar naar de club kom om mijn vrienden te zien en een beetje te helpen achter de bar. Er lopen hier wel veertig nationaliteiten rond en we kunnen over alles praten. Ik hoef zelfs niet altijd te schieten. Ik ben hysterisch slecht op de baan en onhandig met wapens en ik heb ook niet het doel voor ogen om beter te worden."

Precisiewerk

Marl6 (32): "Ik vond het doodeng, de eerste keer op de baan. Ik kwam naar Kaliber omdat vrienden van mij die club hadden opgericht. Ik kwam voor de gezelligheid eigenlijk. De eerste keer besepte ik heel goed dat ik een dodelijk wapen in mijn hand had. Maar zodra ik ging schieten, kreeg ik een enorme kick. Volgens mij zouden heel wat vrouwen verkocht zijn als ze het zouden proberen. Het is geen kwestie van even een wapen pakken, op een vel papier mikken en vuren. Er komt veel meer bij kijken. Als ik de baan opga, sta ik in mijn eigen wereld. Ik ben alleen maar met het wapen bezig. Het is precisiewerk, je moet je concentreren, afsluiten van alles en iedereen. Aggressie of macht voel ik helemaal niet op dat moment. Het is een sport. Door veel te trainen kun je beter worden en ik durf best te zeggen dat ik op dit moment de beste vrouwelijke schutter bij Kaliber ben. De mannen versla ik niet, die zijn fanatieker, trainen meer en hebben soms een militaire achtergrond. Maar laatst werden we uitgedaagd om een potje te gaan paintballen met nachtopportiers uit Rotterdam. Die kan ik wel aan. Die gasten lopen nu met enorme blauwe plekken op hun lichaam rond!"

Adrenalinekick

Carolien (32): "Ik heb in Guatemala gewoon. Daar rijden de meeste mensen rond met een wapen in hun auto. Zelfs mijn toenmalige schoonouders hadden een wapen in huis. Ik ben er beschoten en heb meegemaakt dat de politie wapens gebruikte bij een verkeerscontrole. Toen ik terugkwam in Amsterdam, ging ik terug naar mijn oude schietclub, Kaliber. De hele negatieve associatie met wapens die ik in Guatemala had opgebouwd, viel door de sfeer op de club meteen weg. Na het beoefenen van verschillende vechtsporten en zelfs touwtrekken werd ik door een vriend meegenomen voor een avondje schieten. Ik kreeg bij het eerste schot een adrenalinekick en die voel ik, omdat ik niet elke week schiet, nu nog steeds. Voor mij hoort die kick puur op de baan thuis: ik zou nooit een wapen buiten de club willen dragen. Ik kan me prima verdedigen en denk dat ik niet zo snel agressie over me af zal roepen. Ik zeg namelijk gewoon 'sorry' als ik in de kroeg tegen iemand aanloop. Dat scheelt de helft."

Met dank aan: www.squarestreetwear.nl ■